Jag botar män

MEDELS HEMBEHANDLING.

Det är lika lätt och effektivt att underkasta sig behandling i sitt eget hem som på vårt kontor. Ni kan spara tid och pängar Ni får den bästa behandling. 25 års erfarenhet.

Fri undersökning.

Specialister på hårdnackade kroniska och nervsjukdomar.

Vi bota ont i ryggen, nedstämdhet, dåligt minne, förlust av livsmodet och annat, som hindrar eder i edert arbete. Botar även blodförgiftning, njur- och urinsyresjukdomar.

Fria läkarråd. Skriv efter bok och symptomschema, som sändes i omärkt kuvert.

Svenska talas och skrives.

Rimliga arvoden.

HINZE MEDICAL INSTITUTE

20 och 22 Washington Avenue, Minneapolis, Minn.

CHOICEST FRUITS

Direct from Grower to Consumer.

Tree-ripened, straight from B. C. orchards, all grown in the glorious sunchine of Summerland. May be had in season at fair prices by sending orders early and cutting out intermediate profits. Price list for Apples, Crab Apples, Cherries, Celery, Cucumbers, Cantaloupes, Melons, Spanish and other Onions, Pears, Plums, Peaches, Prones, Tomatoes, from

Professor W. T. BROAD,
LL.B.
Fruit Specialist, Summerland, B. C.

Correspondence in English.

O. K. THOMASSEN

COMMISSIONER IN B. R. and issuer of MARRIAGE LICENSES I och för provinsen Manitoba.

Utfärdar alla dokument, som användas inför domstol eller vartill edlig bekräftelse behöves.

Svenska Canada-Tidningens kontor
325 Logan ave.

Privat bostad: 483 Craig street.
Tel. Sh. 2216.

Urmakare och Juvelerare

Lämna ej eder klocka till lagning, förrän Ni får tag i fackmanna-urmakare. Vi reparera alla slags klockor och juvelerarsaker och garantera vårt arbete två år, och vi taga den lägsta betalningen i staden. Jag är säker, att ni blir vår kund, om ni endast en gång försäker oss. Vi sälja klockor och juvelerarsaker till de lägsta priser. Ni kan ej få klockor så billigt som hos oss. Om ni bor på landet och ni har svårt att få eder klocka lagad, sänd den till oss med post, och vi skola reparera klockan och sända den tillbaka per post. Och vi skola taga det lägsta möjliga pris. — Försök osså

EDER EXPERT URMAKARE

H. GLOWATZ

234 Logan Ave., Winnipeg, Man.
(Hörnet Logan och King.)

Födoämnen skola vinna kriget.

Tjäna Edert land och Eder själv medels att producera födoämnen på västra Canadas härliga slätter. Canadian Pacific Railway gör det lätt för Eder att börja. Land $11 till $30 per acre, bevattnat land upp till $50. 20 år att betala. Lån att hjälpa settlare på bevattnat land. Erhåll fullständiga upplysningar och fri illustrerad litteratur genom

A. M. ROBINSON, Gen. Agent.

F. W. RUSSELL, Desk 31, Land Agent, Winnipeg.

FREDA SIMONSON

Concert Pianist and **Teacher of Pianoforte**

Late pupil of Milan Sokoloff.

Studio: 528 Dominion Street.
Tel. Sh. 2873.

VACKRA SILKESRESTER

för "Crazy Patchwork".

Ett mycket fint urval av sidenbitar av olika storlekar för att göra täcken, soffkuddar, dynor etc. Stort försökspaket endast 25c.; 5 paket för en dollar.

PEOPLES SPECIALTIES CO.
P. O. Box 1836 Winnipeg.

JOHNSON

BAGGAGE TRANSFER
FLYTTNING
294 Rock Street
WINNIPEG MAN.

KONSTGJORDA LEMMAR

för tullfritt SOLDATER- och andra som behöva detta hålla skaffa sig de bästa som kunna erhållas.

De varken skava, överhetta eller svetta. Ändra på den utseende som Ni önskar. Ett par kostar Ni endast $5.00.

Erfarne Artificial Limb Maker i staden.

Dr. C. H. Ohlmann
Tel. Sh. 3873.

JANINAS HJÄRTA

Av Marika Stjernstedt.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Jag minns när ni kom in i rummet; jag tänkte ungefär detta: där är han som inte bryr sig om mig!..... Det endast flög genom mitt huvud. Jag var inte vänlig till mods mot er, men knappast ovänlig heller; jag var snarast trött på er. Ni hade varit en nyck för mig, något att fylla sysslolösa timmar mer, och ni hade ju många betingelser för det; men jag hade tröttat ut mina tankar med er, kanske går det alltför fort — och jag tyckte mig färdig med er. Jag tänkte: han är inte olik mig själv; han reflekterar ständigt, men hans tankar röra sig dock om saker som egentligen äro små och betydelselösa: om ord som falla mellan en man och en kvinna, om hur människorna äro, deras sätt att vara, att leva. Och det löser sig för honom i stämningar av leda eller ensamhet, av oro, kanske av åtrå efter något nytt — liksom hos mig själv. Men jag vill något annat, något som förmår lyfta mig ut ur detta själv och denna ömkliga kretsgång av små tankar, små begär, liten fåfänga!..... Så tänkte jag alltså, och det intresserade mig knappast att återse er. Tanken på att göra mig till för er, att kokettera av beräkning skulle nu aldrig fallit mig in; det dyrbaraste tillfälle skulle jag kunna åta gå mig förbi, om jag inte har lust att göra det just i den stund det visar sig..... Men när ni närmade er och talade med mig och trots det vi inte kommo så väl överens i början, var det dock något hos er som..... som väckte ömhet inom mig — och när ni åter gått tänkte jag på er. Och det var som hade jag varit gammal och ni också gammal och vi hade kunnat tala med varandra om allt som i livet gjort oss sorg eller glädje.

Det kanske inte är så mycket, detta, men så var det och så är det, och här ligger ert brev framför mig och frågar: vad har du att ge?.....

Stefan, nu är det en sak jag måste säga er. Jag betvingar mig och jag berättar er det, ty om det också på intet vis är er rättighet att känna det, vill jag dock att så ska vara.

Jag har älskat en man; av hela mitt hjärta har jag älskat honom. När jag tänker på honom tycker jag att så kan jag aldrig mer hålla av någon annan. Men jag vet det ju inte, jag vet inte hur det blir när man ser en sak genom års avstånd. Vad jag upplevat ha väl många upplevat före mig, det är möjligt att man glömmer, och det är min vilja att glömma. Jag ser honom aldrig mer; jag såg honom en kort tid, det blir snart ett år sedan vi skildes — och det var ingenting; endast att jag höll honom kär.

Om detta ska ni aldrig mer fråga mig.

Och så vill jag slutligen svara praktiskt på ert brev. Jag har inte talat med de mina om det och se här mitt förslag: ni ska ju resa hem till Polen i sommar, till Bjala, och då träffas vi där. Redan i slutet av juni månad skola pappa och jag komma dit, och att ni är välkommen är ju på förhand visst. Den tid som ligger emellan nu och då behöva vi båda, och om den också ingenting förändrar, förefaller det mig att jag gärna skulle vilja ha den fri och tyst. Jag känner det så..... Jag kan också vara klok: är det så att ni förhastat er nu, skulle jag kanske få umgälla det i framtiden, ni skulle möjligen tänka att jag alltför ivrigt gripit efter er; men om jag skänker er tid och frihet att ännu draga er tillbaka, ska ni hålla mig räkning för det. Er

I mars 1904. Janina Zabiélow.

Stefan sitter och tänker på detta brev; han kan det nästan utantill — men var gång han kommer till den punkten där hon talar om den andre, erfar han samma fysiska förnimmelse av smärta.....

— Om detta ska ni aldrig mer fråga mig. Nej, naturligtvis ska han aldrig fråga henne. Men han tänker på det, tänker hela tiden på det, också om hon blir hans..... och när han söker i hennes ögon, vet han aldrig om inte..... Och han vet ej heller vem denne andre är — kanske träffar han honom, och han vet ingenting.

Men hon vill ju glömma, hon vill inte mer tänka på den andre..... Han slår alltså bort tanken, vet att den kommer tillbaka och gnager outrotligt — slår bort den igen. Han sätter sig bekvämare upprätt i vagnen och blickar med förnyad uppmärksamhet framåt.

Trötta ha hästarna saktat farten uppför en ljungbeväxt sluttning, ett hjul gnisslar trögt under vagnen, från fältet hörs en ko råma enträget, den svaga vinden rör upp ett lättjefullt dammoln, som sprider i luften en svag doft av vanilj.

Långsträckt flyta landskapets vida konturer i varandra, han följer dem med blicken, söker, tycker sig minnas..... synerna vila hans öga i stället för att trötta det.

Janina. Nej, han tänker inte mer på Janina nu..... Han tänker på den långa heta dagen, denna färd, detta åkande, åkande..... Tidigt på morgonen hade han kommit till den lilla järnvägsstationen som är Bjalas närmaste. Ett enkelt grått trähus med en perrong, förbi vilken två par järnskenor löpte vidare i sin bana över mils och åter mils vida sträckor..... På andra sidan banan en helt liten trädgård med ett idylliskt grönt lusthus.

Några bönder i grå rockar voro samlade; bakom stationshuset väntade ett par åkdon. På perronggolvet stod hans stora koffert, ett par karlar hade lyft ut den, de hade pratat och skrattat, tåget hade blivit litet försenat innan det pustade vidare med sin lätta blå rök efter träbränslet och sin lukt av desinfektionsämnen som ännu envist följde honom.

Stefan såg sig om, han var den ende som stigit av tåget här, han närmade sig bönderna och frågade dem om det var möjligt att få skjuts. Det såg ovisst ut. Icke alla förstodo honom heller, han kan inte ett enda ord ryska, till och med hans polska är icke flytande, och i dessa gränsguvernement kan det vara svårt nog att reda sig; men de rådslogo med varandra och så sade de jo, postskjutsstationen ligger i byn — en brun hand pekade utåt vägen. Gott, kan jag då få bud dit? En yngling, vars breda nakna bröst skymtade under den knappt igenknäppta skjortan erbjöd sig med ett vänligt leende att gå dit.

— Hur långt är det till Bjala?

Bjala? De visste det inte. Men skjutsförmannen vet nog. Och ynglingen avlägsnade sig med mjuka, spänstiga steg; hans starka halvnakna kropp vaggade lätt medan han gick sluttningen uppför till byn.

Stationsinspektoren, en ännu ung man med koppärrigt ansikte hade på något avstånd bevittnat scenen. Han tilltalade nu Stefan på polska, han tycktes nyfiken och erbjöd sig att hjälpa, och han frågade om Stefan kommit resande långt ifrån. Han kände också till Bjala, det var väl ungefär femtio eller sextio verst dit, sade han, och herr Sienkowski på Bjala brukade vanligen skicka sina hästar dagen förut till byn, då han väntade främmande. Stationsinspektoren bad därpå artigt Stefan stiga in och dricka ett glas te medan han väntade.

Bönderna på perrongen hade nu börjat skingra sig, vagnarna rullade bort på rankiga hjul. Om en stund kom ynglingen, Stefans utskickade tillbaka och anmälde att den resande skulle få hästar till nästa hållplats. Gott. Och Stefan räckte honom två rubel. Ynglingen såg överraskad på de stora pengarna, fattade Stefans hand och böjde sig ned för att kyssa den, men Stefan drog den förläget tillbaka, ty han mindes inte genast att så var landets bruk.

— Ni gav honom alldeles för mycket, sade stationsinspektoren och blottade en rad låga tänder, som voro nästan svarta av vanvård och rökning. Men det såg knappast ut som om han av detta slöseri fått föreställningen att Stefan var någon vidare viktig eller betrodd person.....

Emellertid gingo de båda herrarna in i det lilla rummet på ena sidan väntsalen som tycktes reserverat för finare passagerare. Där stod ett runt bord utan duk, på vilket en stor mässingssamovar ångade. En barfota flicka kom in, hon tassade omkring och ställde fram glas och socker medan hon sneglade på Stefan med bruna ögon. När stationsinspektoren talade till henne, svarade hon ytterst ödmjukt.

Samtalet rörde sig om väderleken, om trafiken och fördes av Stefan slutligen in på kriget, men stantionsmannen yttrade sig endast mycket försiktigt. Man vet egentligen ingenting, sade han, och hans blickar blevo osäkra. Det talas om att detta guvernement ska mobiliseras nu, meddelade han, men med alldeles tomt ansiktsuttryck. Hur skulle folket ta det? frågade Stefan. — Folket? Man får hoppas att här inte blir några oroligheter eller motstånd som på en del andra ställen..... man får hoppas det bästa.....

— Ni är polack? frågade Stefan.

— Jag är född här, svarade den andre undvikande.

I det samma öppnades dörren från husets baksida till väntsalen, och man hörde steg av stövlar stampa. Inspektorn sprang upp; det var en liten satt rysk infanteriofficer som kommit in. Också han var koppärrig. Han var klädd i en lång dammrock av grovt råsilke och var mycket varm. Han hälsade hövligt på stationsföreståndaren som krusade för honom och meddelade några upplysningar på ryska, varpå han tycktes bjuda även honom på te, ty officern steg då in i det lilla rummet, bugade sig för Stefan och slog sig ned, smålog och sade något, kanske en ursäkt, ty han knäppte i det samma upp rock och krage. Stefan fick den föreställningen att hans uniform med åtminstone en omaka knapp och en mångfald fläckar, omöjligt kunde vara fullt reglementsenlig, men officern var lika glad för det, smålog och pustade och lade upp sitt ena stövelklädda ben på en stol.

Stationsinspektoren var nu försvunnen, han hade gått in i expeditionsrummet och tycktes fördjupad i göromål, medan hans tredje glas te stod och kallnade, till hälften urdrucket. Officern tog fram några solkiga papper ut en ficka, synade dem och torkade sig om huvudet med bekymrad uppsyn. Han vände sig till Stefan med en sifferkolumn, men denne måste göra tecken att han ingenting begrep. Han ställde sig vid fönstret och såg ut. Stationen låg nu öde, liksom död i den begynnande middagstiden; en ledig stationskarl stod lutad mot staketet till den lilla trädgården och talade med barfotaflickan och en annan kvinna; de skrattade ofta och sågo på honom som om de tänkte: sicket kvickhuvud den karlen ändå är!.... Mitt på järnvägsspåret stod en dressin. På dess bänk låg en kaka svart bröd med påbredd honung som smälte i solen och samlade en svärm flugor dit.

Officern hade resignerat stoppat sina papper tillbaka i fickan; han uppgav dem och försjönk i dådlös vila.

Nu kom ett åkdon med tre små hästar i bredd i full fart körande från byn nedåt stationen. Kusken hojtade så det hördes vida omkring i den slöa tystnaden, och han svängde sin piska i luften. Officern lyfte på ögonen och såg efter vad som kunde vara på färde, men det intresserade honom inte ty skjutsen var ej hans..... Emellertid visade sig nu stationsinspektoren igen och han pekade livligt utåt vägen.

— Monsieur, sade han till Stefan, monsieur!

— Menar ni att det är mina hästar? frågade Stefan på polska.

— Oui monsieur, oui.

Stefan insåg då att det var mest taktfullt att han tackade mannen för visad gästfrihet på franska språket, men fann att den andre inte förstod mer av det än just de två ord han nyss själv använt. Emellertid tryckte de varandras händer och voro fullkomligt överens. Stefan visste inte om han tordes lämna några pengar och beslöt sig för att i stället erbjuda ett par fina cigarrer, men han ångrade genast att han ej stannade vid det första alternativet..... Monsieur monsieur, sade de emellertid till varandra och voro fulla av artighet, och det hela tycktes Stefan utomordentligt löjligt men även beklämmande, då han såg den andres osäkra ögon. Den godmodige ryssen begrep ingenting av komedien, han smålog och sade med fantastiskt uttal bon voyage för att visa att även han kunde vara med på det utländska tungomålet. Stefan gick ut till sin vagn.

Men där var inspektoren strax efter honom igen, hade åter bytt dialekt och tog ett sista förtroligare farväl. Stefan frågade honom vem officern var, men den adre visste det ej.

— En utmärkt hygglig karl, inte sant? sade han i alla fall.

Stefan ryckte på axlarna. Strax därefter rullade vagnen ut på den dammiga vägen.

Hemåt.

Middagshettan är tung och luften darrar, över fälten skälver värmen.

Vägen går genom en lövdunge, gräset är fullt av blommor. Ett par skator flyga tafatt undan.

Stefan ser på klockan.

Snart ska han få se poppelalléns yttersta trän teckna sig över backens krön i vägsvängen till Bjala — och han påminner sig några ord ur en sedan barndomen halvt förgäten folkvisa:

Hej, där borta på backen
Ser man ryttare i fjärran!

Han finner inte fortsättningen..... Hej, därborta på backen..... gamla Terezia, hans sköterska sjöng denna visa. De gingo långsamt på vägen och Terezia höll i hans hand, hans blickar spejade uppåt backkrönet i väntan på att få se ryttarkonturerna teckna sig där, mörka mot himmelen..... och det var en särskild tung, stilla luft och doft omkring honom, och Terezias röst var tunn och gammal och fyllde honom med ett starkt, ljuvt vemod som om han velat gråta och dock intet havt att gråta åt.

Terezia..... Om kvällarna satt han i hennes lilla rum. Hon läste i en nött brun bönbok, hennes tunga underläpp rörde sig oavbrutet, hon korsade sig och mumlade och mumlade mycket fort och klippte med ögonen och blundade även ibland. Men i en vrå av rummet stod en grönmålad kista och bland förkläden, linne och sysaker lågo där sockerbitar, kakstycken, marmelad, frukt och annat ätbart, och när Terezia slutat bedja, gick hon fram till kistan och öppnade den ach gav Stefan något gott ur den. Tala bara inte om det sade hon, och hon blinkade åter listigt med ögonen liksom under läsningen, och gossen tänkte att Gud alltså på något vis måste vara med i detta maskopi. Tala bara inte om det för pani Brunck — pani Brunck, det var hushållerskan, en väldig människa som gick med en korg full av nycklar. Man hörde henne på långt håll. Allting hölls hemligt för henne.

Stefan småler åt alla dessa minnen.. Och ibland om kvällarna dansades det på Bjala i den stora salen; två eller tre spelmän stodo vid dörren och spelade fiol och rummet var ej mycket upplyst, ty det var så stort. Därför sågo människorna så ingånga och så underliga ut när de rörde sig om varandra. Stefan glömde man bort, han skulle egentligen ligga men Terezia hämtade honom inte och ingen annan tänkte på honom. Det fanns en smyg intill ett stort skåp, där han kröp in. Ibland ställde människor sig framför honom och han kunde ingenting se; då vände han huvudet åt fönstret som var högt och öppet. Därute var mörkblått och där funnos stjärnor..... Men strax därpå såg han in i rummet igen och då såg det gult ut och där voro många människor, bruna, underliga, och de dansade hela tiden, hela tiden — och hela tiden spelade de tre judarna vid dörren; det var judegossar från byn som man brukade skicka efter, ty de spelade så bra.

— Där, säger skjutskarlen med ens och pekar rätt framför sig med piskskaftet, därligger Bjala by. Och han börjar enträget jodla och vissla för att liva hästarna till den sista bitens galopp; hans ansikte har lyst upp, målet är nu nära; han småskrattar och talar till djuren.

Vagnen stannar vid stranden; på andra sidan ån ligger byn; vattnet rinner trögt, det är högsommar nu och stränderna äro fyllda av tätt växande säljbuskar och alar. Små barn plaska i vattnet med bara ben, de lyfta högt upp sina långa vita eller skära skjortor som är deras enda plagg och visa sina små bruna magar. De se nyfiket upp och skratta med solbrynta ansikten, medan skjutskarlen hojtar på den som sköter färjan.

Han kryper också fram ur sin halm koja intill vattnet och hästarna föras ned på de rankiga bräderna. Några bönder följa med och två flickor med hög vaggande barm under storrosika, lösa koftor. Vanmässigt drar färjkarlen i linan utan att fråga varifrån eller varthän, ty han ser att den resande är en herreman och angår honom ej. Han får sin penning och tackar och kryper så in i sin koja igen och sover i middagshettan. Vagnen rullar vidare genom Bjala by.

Allt tyckes Stefan nytt och dock egendomligt välbekan. Utanför ett hus i byns utkant vaktar handelsmannen, en jude i svart kalott och långa lockar vid öronen, och han ser med vakna, skarpa ögon efter den förbiresande. Mitt i byn ligger den lilla vita kyrkan omgiven av klippta lindar, och Stefan minns tiggaren vid kyrkgrinden, den ofärdige gubben med de hemska armarna utan händer, vilka han ständigt räckte fram..... Tiggaren är borta nu, men över torget går en flock människor, åtta eller tio stycken. De bära trasiga påsar på ryggen, trasor hänga om deras ben, en av dem är en gammal gumma med skumma, rödfrätta ögon. En kvinna leder två små barn. Alla ryggarna äro böjda, läpparna mumla.

— Vilka äro de? frågade Stefan beklämd, och det förefaller honom att han sett dem förut, också dessa.

— De kommer väl från någon by som brunnit upp, svarade hans körsven liknöjt.

Stefan låter vagnen stanna och ger dessa människor pengar. Han frågar varifrån de kommo och en av männen svarar honom. Deras by har kriget förskingrat och när branden så bröt ut förra söndagen, kunde ingen hejda den. De ha dragit bort åt olika håll, de som voro kvar — kanske skola barmhärtiga människor hjälpa dem. Alla tacka de honom ödmjukt, och de mumla böner och välsignelser, de stå böjda, bugande medan han talar till dem.

— Överallt går det tiggare, reflekterar körkarlen när han åter får hästarna i rörelse. Överallt, tänker Stefan. Gå bara er väg, säger man väl till dem, här kommer ju eländiga var dag!..... Kanske vandra de också fram till Bjala, de skocka sig kring stora trappan och mumla och mumla sina böner tills någon tröttnar att höra det och går efter några kopek åt dem. Och han minns sin fars rum, där en lackerad låda med en kinesisk pagod stod på bordet; i lådan lågo lösa pengar, och hans far tog händerna fulla och gick ut på trappan och delade ut av dem. Det låg något magnifikt över hans hållning och gest medan ansiktet förblev orörligt av höghet och nåd. Tiggarna trängde upp omkring honom, grepo efter hans händer, hans kläder och kallade honom sin far och sin välgörare.....

Vagnen viker av från stora vägen och löper nu genom dungar av grönska ned på en bred, rak poppelallé. En stark rörelse fyller Stefan. Strax är jag då hemma, tänker han — hemma..... Mitt hem, mitt land och dessa människor, alla dessa.....

— Varför lever jag inte här?..... Allt detta är ju mitt, ingenting har varit mitt så som detta.

(Forts.)

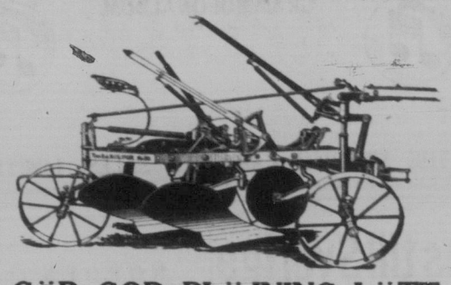

GÖR GOD PLÖJNING LÄTT

HAMILTON NO. 52 GANG PLOW gör god plöjning utan att nöta mycket på teamet eller köraren — just vad ni behöver i år. På grund av dess lätta draft och lätta hanterande, på grund av dess starka konstruktion, på grund av de nära justeringar, som kunna göras är denna Hamiltonplog en av de bästa, som någonsin utbjudits till canadensiska farmare.

Vi bedja eder särskilt uppmärksamma sådana drag som längden och styrkan i fram- och bakhjulens standards; de långa damfria hjul-bearings; de starka beams och bottnarna; den starka ramen. Detta är drag, som försäkra om långt liv och god betjäning. Lägg sådan märke till den lätthet, med vilken bottnen justeras och hanteras; de anordningar, som gjorts för nära justering; plogeggens och plogbillens form; frogens styrka, och ni skall förstå, varför så många farmare köpa och använda Hamiltonplogar.

I Hamiltonlinjen finnas disk gangs, walking plogar och tractor plogar — en plog för varje farm — alla av samma höga konstruktionskvalitet. Besök handlanden på platsen eller skriv till närmaste avdelningskontor för fullständiga upplysningar om Hamiltonplogarna.

International Harvester Company of Canada, Limited,

BRANCH HOUSES

WEST—Brandon, Man., Calgary, Alta., Edmonton, Alta., Estevan, Sask., Lethbridge, Alta., N. Battleford, Sask., Regina, Sask., Saskatoon, Sask., Winnipeg, Man., Yorkton, Sask.

EAST—Hamilton, Ont., London, Ont., Montreal Que., Ottawa, Ont., Quebec, Que., St. John, N. B.

Läs **Svenska Canada-Tidningen!**

Glöm icke edra föräldrar, vänner och bekanta med den vanliga julgåvan. Nu är rätta tiden att sända den. Under nuvarande förhållanden tar det ganska lång tid för försändelser att komma fram.

Även i Krigstid

Garantera vi alla pänningförsändelser till SVERIGE, NORGE och DANMARK

En garanti, som ni absolut kan lita på. Alla orders givas prompt uppmärksamhet. Högsta kurser givas. Penningförsändelser besörjas antingen per

ANVISNING eller TELEGRAF

Omkostnaderna vid anvisningar äro som följer:

För belopp upp till $ 10.00 — $0.25	För belopp upp till $ 50.00 — $1.00
För belopp upp till $ 25.00 — $0.50	För belopp upp till $ 75.00 — $1.25
För belopp upp till $ 35.00 — $0.60	För belopp upp till $100.00 — $1.50

Om ni önskar pengarna sända per telegram, lägg till $5.00 för belopp upp till hundra dollars och $6.50 för belopp

Skriv namn och adress tydligt på den, som skall mottaga pengarna.

Tusentals dollars ha sänts och blivit mottagna av personer i de skandinaviska länderna sedan krigets början. över $100.00.

Sänd Money Order eller Ban ar till oss och vi skola ombesörja resten.

Om närmare upplysningar önskas skriv till

P. M. Dahl Steamship Agency

Foreign Exchange Dept. 325 Logan Ave.

Referens Dominion Bank N. E. B. och Royal Bank W. A. B.
Winnipeg, Manitoba